

Editorial

Pròximes activitats

Iniciem aquest nou curs en plena efervescència política i social. El tancament d'ambulatoris, les retallades a l'educació pública o maniobres polítiques com l'antidemocràtica reforma de la Constitució duta a terme per les altes esferes són alguns dels fets més destacables del panorama. Ara, sembla, el rescat als bancs no ha estat suficient i les altes instàncies de la Unió Europea han exigit que es posi xifra màxima a la despesa de les administracions públiques. Per descomptat, el govern espanyol no ha trigat gens en obeir i posar les mans sobre la Constitució, sempre de forma tirana, sense consultar el poble i mirant únicament pels interes-

sos dels poderosos. El 20 de Novembre cal que quedi reflectit a les urnes el nostre rebuig a la tirania dels rics, a les mentides

interessades i a les agressions contra la classe treballadora: Izquierda Unida i Esquerra Unida i Alternativa a Catalunya és

la única opció estatal vertaderament d'esquerres, que lluita sense complex pel que és de tots i totes: el dret a l'educació, a la sanitat i al treball digne, assenyalant clarament els rics capitalistes com a culpables a consciència de la situació de la classe treballadora.

A més, el PSUCvivi inaugurarem el curs amb el nostre XIV Congrés, amb il·lusió i ganes de sortir enfortits dels nostres debats, de manera que podem traslladar a la societat les nostres idees, els nostres plantejaments i sobretot les nostres mans disposades a treballar pel poble.

LA MOBILITZACIÓ CONTINÚA!

Estem veient, tant des del Govern d'Espanya com el de la Generalitat de Catalunya, que cada cop més es retallen els pressupostos públics en educació i sanitat argumentant que no són viables i que estem en un context de crisi.

En el cas de la sanitat pública catalana, ja hem vist com aquest darrer estiu moltes unitats de la totalitat dels hospitals de titularitat pública s'anaven tancant i molts i moltes professionals se'ls aplicava un ERO amb l'intent de pal·liar la crisi. I així també s'ha vist reflectit al nostre territori on, el govern de Mas intenta cobrar-nos la crisi a costa de tancar els diferents serveis que ens ofereixen els CAP de Sant Adrià de Besòs, Gramenet de

Besòs i Badalona.

I en què es tradueix tot això? Doncs, per exemple a Gramenet de Besòs, no hi haurà especialistes als CAP que ens puguin visitar o els mateixos CAP romandran tancats els dissabtes. A tota la comarca no hi haurà servei nocturn d'urgències (amb la qual ens obligaran a anar d'urgències a un hospital, on col·lapsarem les urgències per un senzill refredat) o es reduirà l'horari d'atenció dels nostres metges de capçalera a 1,5 hores al dia; això voldrà dir que per demanar dia i hora trigarem més del doble en tenir cita que fins ara.

És per aquest motiu que els passats dies 15, 20 i 22 de setembre, tant CCOO com UGT van convocar

3 concentracions davant el CAP Dr. Robert, CAP Dr. Barraquer i CAP Major respectivament per demanar un canvi en la política neoliberal del 'govern dels millors' d'Artur Mas, tot reclamant que la sanitat pública no es retalla.

Per això, des de Joves Comunistes, ens sumem a les lluites que els sindicats han començat a la nostra comarca per a defensar els drets de tota la classe treballadora, que som qui estem pagant la crisi generada pel sistema capitalista. PROU RETALLADES! ELS NOSTRES DRETS NO ES TOQUEN.

PSUC-PCE: VENIM DE LLUNY I ANEM MÉS LLUNY ENCARA

Aquest any 2011 és un any de celebració per a tota la classe treballadora en general, i pels comunistes en particular: Al PSUC viu celebrem el 75è aniversari de la fundació del PSUC, partit del qual continuem escrivint història. I a nivell estatal, els i les nostres camarades del PCE celebren el seu 90è aniversari de la seva fundació conjuntament amb les seves joventuts comunistes, la UJCE.

Tots dos partits hem compartit moltes lluites, molts fracassos i moltes alegries al llarg d'aquests anys: tots dos partits compartim la lluita al front durant la guerra civil espanyola, tots dos partits compartim la lluita a la clandestinitat durant el franquisme i encara avui compartim la lluita per un món més just... Han estat anys molt durs per a totes les

persones que formaven part d'ambdós partits.

Si una cosa sempre ens ha diferenciat (i ens diferenciarà) als i les comunistes de la resta de partits és la nostra incansable lluita per la llibertat, per la defensa del que és públic, dels drets de la classe treballadora... Però sobretot això: "incansable lluita". Vam ser il·legals durant el franquisme però vam ser capaços de lluitar contra l'estat totalitari tot jugant-nos la vida dia rere dia; vam ser capaços d'infiltrar-nos al Sindicat Vertical del franquisme i vam crear les Comissions Obres, convertint-lo en el sindicat majoritari de la classe treballadora a Espanya i Catalunya; vam ser fermes defensors de la llibertat i de la democràcia sense perdre mai el nostre objectiu final: el Socialisme.

Actualment tenim una Llei Electoral injusta que no permet que IU-EUiA tingui la força que li pertocaria per nombre de vots; amb tot i això, la lluita dels i les comunistes continua viva en aquests dos partits, tot defensant una societat socialista que, a cada batzegada del sistema capitalista, demostra que el nostre discurs continua vigent a dia d'avui.

Felicitats a tots i totes!
Visca la lluita comunista!
Viva el PCE!
Visca el PSUC!

En defensa de l'ensenyament públic

El darrer setembre va començar el curs escolar en meitat de l'agitació i les protestes del professorat, afectat, d'una forma o altre, arreu del país per les retallades a l'educació pública. Madrid, Galícia, Navarra i Castella-La Manxa són les comunitats que han decidit aplicar noves mesures contra l'ensenyament públic amb l'excusa de que és irremediablement necessari, degut a la crisi. La disminució del professorat, de recursos materials o la imposició al personal docent d'augmentar les seves hores lectives són algunes de les estratègies que els poderosos estan emprant arguint a la necessitat d'estalvi. D'altra banda, s'assenyala el professorat com part d'una classe acomodada, com uns privilegiats que no volen col·laborar, tot intentant així que ells semblin els culpables. Totes aquestes jugades

constitueixen una brutal agressió a l'escola pública i per tant, a la classe treballadora que, durant un temps, havia tingut garantides les qüestions més elementals: sanitat i educació. Cal que desmuntem totes les mentides:

**PER UN PAÍS
DE TOTS,
L'ESCOLA
EN CATALÀ**

ni les retallades són necessàries, ni el professorat és culpable. Si no lluitem pel que és nostre ens ho arravenen i l'educació és un dret inexpugnable.

I a Catalunya...

El Tribunal Constitucional va intentar acabar amb la immersió lingüística a les escoles, tot declarant il·legal l'articulat de l'Estatut que garantia el seu ús a l'administració pública i al món de l'ensenyament. Ara per ara, el govern català ha decidit que no acatarà. No podem renunciar a la gran conquesta que suposa la immersió lingüística, per tal de garantir a tothom l'aprenentatge del català i la vitalitat de la nostra llengua. Cal, però, recordar que la lluita per una educació pública i de qualitat és una lluita de classe i va molt més enllà d'un enfrontament nacionalista, tal i com pretenen vendre les altes esferes, per tal que oblidem la resta d'agressions que està patint l'ensenyament públic. No ens deixem enganyar, la lluita ha de continuar.

ACTO SINDICAL 24 SEPTIEMBRE

El pasado 24 de septiembre se realizó en Madrid un gran acto sindical por parte de CCOO. El acto estuvo marcado por los recortes que se están produciendo, a instancias de los diferentes gobiernos autonómicos y central, tanto en sanidad como en educación; siguiendo muy de cerca las diferentes movilizaciones que se están produciendo por parte de los trabajadores y las trabajadoras de estos dos sectores. El acto reunió a más de 20.000 delegados y delegadas del sindicato y contó con la actuación en directo de Luis Eduardo Aute y la presencia de Josefina Samper y Cayo Lara, coordinador general de IU. El acto se cerró con la intervención de Fernández Toxo y se demostró, una vez más, que CCOO va a estar defendiendo los derechos de la clase trabajadora.

Albiol y sus asuntos

El alcalde del PP en Badalona, Xavier García Albiol, se suspendió la ofrenda floral y el discurso institucional del Onze de Setembre. García Albiol decide prescindir de los actos institucionales después de que la oposición (PSC, CiU e ICV-EUiA) anunciaran que no participarían como señal de protesta por los cambios introducidos por el gobierno municipal.

A diferencia de los últimos años, la bandera española que preside el Ayuntamiento no se descolgó. Además, el término 'nacional' ha desaparecido de toda la documentación oficial relativa a los actos de la Diada Nacional de Catalunya. "No tiene sentido mantener los actos institucionales cuando los que forman parte de la institución no quieren participar", justifica García Albiol.

Esta es una muestra franca de cómo los políticos de Badalona pierden el tiempo discutiendo por temas insignificantes, gracias a una palabra (nacional) no se celebró la tradicional Diada de Catalunya. Para más inri, mientras la población de Badalona se escandaliza por este hecho, Albiol sigue con sus desahucios de pisos de "inmigrantes". Es realmente triste la importancia que toman algunos hechos sobre otros.

CAPITALISM: A LOVE STORY - MICHAEL MOORE

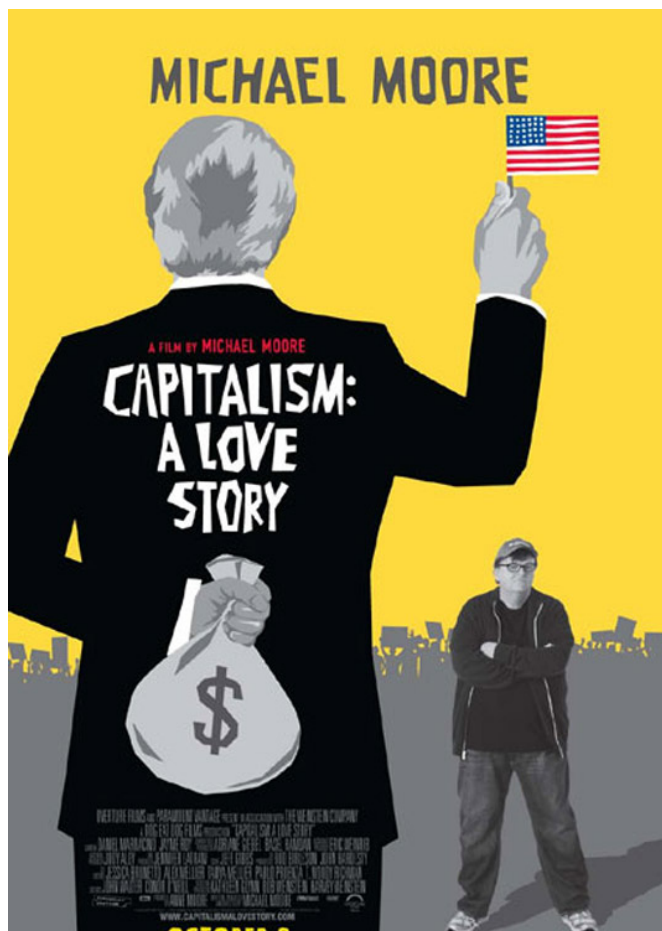
Michael Moore vuelve a pisotear a sus anchas en un terreno que le viene mejor a su humor cínico y crítico: la denuncia coyuntural camuflada de reportaje de fondo social, histórico y, claro, político. Moore coge la crisis económica mundial nacida en los USA para hablar de la verdadera finalidad del capitalismo y toda la farsa que le rodea, y, que nos rodea. Moore nos ofrece una crónica de las experiencias de unas cuantas familias que han sido desalojadas de sus casas, y después sigue la pista del dinero, y de las decisiones de las empresas y, por supuesto, de sus filosofías, de las que han llevado a la destrucción de unas cuantas vidas. Durante la búsqueda de ese dinero pasa por políticos, congresistas, economistas y finalmente con banqueros. El recorrido de Moore acaba en la Bolsa de América, a la que atribuye un poder superior al del propio gobierno y, por lo tanto, un absoluto control sobre nuestras vidas. A pesar de atribuir todo el poder a la banca, Moore afirma que la propia sociedad se "revuelca" en su misma mierda. Su

país, USA, se construyó sobre ese "sueño americano", que si uno trabaja duro y es honesto, tendrá éxito. La sociedad se ha creído tan firmemente que ese sueño podía hacerse realidad y podrían pasar a formar parte de ese otro 5% que se haya en la cima, que ellos mismos refuerzan la imposibilidad de que eso pase. "(...)Siempre son los que nunca recibieron su parte de la tor-

ta porque estos hombres se la llevaron toda y los dejaron sin nada... Los dejaron para que murieran. Me niego a vivir en un país así. Y no me voy.

Vivimos en el país más rico del mundo. Todos nos merecemos un trabajo decente, cuidado médico, buena educación, nuestro propio hogar. Todos nos merecemos el sueño de Franklin Delano Roosevelt. Y es un crimen que no lo tengamos. Y nunca lo tendremos en tanto tengamos un sistema que enriquece a los pocos a expensas de los muchos. El capitalismo es un mal. Y no se puede regular al mal. Hay que eliminarlo y reemplazarlo con algo que sea bueno para toda la gente. Y ese algo se llama democracia.

Saben, realmente ya no puedo hacer más esto, a menos que ustedes, que están viendo esto en el cine, quieran unírseme. Espero que lo hagan. Y, por favor, apresúrense." Michael Moore.

Contacta amb Joves Comunistes!

Nom i cognoms:

Direcció:

Telèfon

Correu electrònic:

Comentaris:

- Vull afiliar-me a Joves Comunistes
- Vull col·laborar amb Joves Comunistes
- Vull informació de les activitats

www.jovescomunistes.cat

Retalla aquest recuadre i envia-ho a la seu comarcal de la Joventut Comunista:
c/ Pius XII, nº 29 (Badalona)